

VŠEZNÁLKOVY ZPRÁVIČKY

Náš školní časopis

Ročník XIX. Číslo 2

Na jaře vylézají některá zvířata ven z nor, také začínají růst rostliny např. sněženka, tulipán a petrklič. Když je jaro, začíná být tepleji. Na jaře také rostou stromy. Na jaře svítí sluníčko, vylézá spousta brouků, včel a motýlů. Včely na jaře opylují různé květiny, aby měly med. Na jaře lítají také vosy.

N. Veselá, 4. r.

Kdo to klepe na vrátka?
Možná malá selátka.
Neklepe to malý pán?
Nebo třeba tulipán?
Výlety či sluníčko?
Napověz mi maličko...
Voní to jak čerstvá louka,
každý se rád na ně kouká.
Jak maminka s mlád'átky,
pochodují za vrátky.
Je to přece dlouhé jaro.
Které by se měřit dalo.

Lucie Marková, 4. r.

Byla jedna vesnice za velkou horou. Vládla tam velká zima, protože byla na kopci. Všichni byli obléknuti ve svetrech a bundách. Plody zmrzlé. Jednoho dne ale přišel pán z hor, jmenoval se Jaroslav. Říkal: "Když mi dáte najíst, já Jaro vám dám zažít!" Všichni se dali do práce. Dostali hlad. Chtěli osmažit chleba ve vajíčku, ale neměli vajíčka. Tak uvařili vývar ze zbytků zeleniny. Jaroslav to ochutnal a řekl: „Je to dobré, lepší jsem neměl!“ A splnil slib - zasal jarní semínko. Všude bylo zeleno, a hlavně bylo teplo. Jaroslav řekl: „Příští rok se vrátím. A udělejte my zase ten vývar!“ Pak odešel do hor a všichni se radostně bavili, tančili a veselili se, že již je jaro.

Lukáš Smékal, 4.r.

Na jaře rostou sněženky, bledule a rodí se mlád'ata. Když je jaro, svítí sluníčko a otepluje se. Sejí se semínka, sází sazenice zeleniny a jsou Velikonoce. O Velikonocích se malují velikonoční vajíčka – kraslice. Přilétají ptáci z teplých krajín, kde přezimovali. Děti jsou víc venku.

Markéta Klíčová, 4. r.

Byla jednou jedna rodina. Bydlela na jednom kopci. Blížily se Velikonoce. Maminka říkala, že musejí obarvit vajíčka a děti jí chtěly pomoci. Maminka s tím souhlasila. Šli tedy zdobit vajíčka a tatínek šel zatím uplést pomlázku. Všechno muselo být přichystané, protože za jeden den již byly Velikonoce. Nakoupili pár sladkostí a den nastal. Kluci chodili od rána zvonit na domy. Každý chlapec dostal jedno vajíčko a nějakou čokoládku nebo sušenku. K rodině jich přišlo docela hodně. Chlapci byli rádi, že dostali tolik sladkostí. Když se vrátili domů, skoro všechno - co vykoledovali - snědli a Velikonoce byly u konce. A co vy, máte rádi Velikonoce?

Simona Švecová, 4.r.

Jaro je velmi krásné roční období, někdy je zima někdy teplo. Děti se těší na venkovní hry. I když je teplo tak nosíme mikinu. Jaro je období, ve kterém každoročně přicházejí Velikonoce. Velikonoční pondělí je den, ve kterém kluci chodí s pomlázkami po vesnici a zvoní u každého domu, říkají básničku a přitom omlazují ženy pomlázkami. Na jaře jsou také čarodějnice, to je den, kdy se na jednom místě shromáždí velká kupa křoví a navrch se dá čarodějnice a potom se zapálí. Na jaře rostou různé druhy květin např. bleďule, sedmikrásky, tulipány atd. Na jaře už každý může jezdit na kole a na koloběžce. Jaro je první roční období. Většina lidí, když je teplo, tak chodí ven na procházky nebo si chodí zaběhat. Někteří lidé chodí třeba na zahrádku nebo na zahradu obstarávat stromy nebo odstraňovat škody napáchané zimou nebo mrazem. Na jaře také přilétají ptáčky z teplých krajín. Říká se, že čápi přilétají na sv. Řehoře.

Miriam Pirklová, 4. r.

Bylo - nebylo jedno Jarní království.

Jarní se mu říkalo proto, že bylo nejkrásnější hlavně na jaře.

Králi a královně se narodili syn a dcera.

Synovi dali jméno Kořínek a dceři Květinka.

Když jim bylo patnáct let, tak se král a královna rozhodli, k přišli do Letního království a pomohli jim tam s jejich dětmi. Když budou mít vedle sebe hodně děti, tak se jejich chování třeba zlepší.

Celé Jarní království bylo velmi smutné, když Kořínek a Květinka odcházely.

„Tady je brána do Letního království,“ řekl Kořínek, když konečně dorazili na místo.

Uběhl půlrok a dětem se neustále nedařilo chování synů z Letního království napravit.

Po roce se synové konečně polepšili a Kořínek a Květinka se konečně mohli vrátit do Jarního království. To bylo radosti, když se děti vrátily.

Adéla Štěpánová, 4.r.

Bylo, nebylo, 21. dubna se narodil jeden maličký králíček, který barvil velikonoční vajíčka a schovával je. Měl rád mrkev, salát a čokoládu. Ale bohužel mu jednou další králíček čokoládu snědl, tak se vydal do obchodu, kde se zrovna prodávaly pomlázky a tam ho něco napadlo. Napadlo ho to, že půjde dělat to, co ostatní. Půjde šlehat holky pomlázkou a věděl, že to musí stihnout do 12 hodin, jinak ho polejou vodou. Když by se to stalo a přišel by domů za svou rodinou, tak by nebyli úplně nadšení. Zpíval si po cestě: „La la la la,“ tak běhal po vesnici a sbíral sladkosti a vajíčka. Ta vajíčka pak dával bezdomovcům, kteří na tom byli fakt špatně. Stejně nu ještě něco zůstalo a tak přeci o svoji čokoládu nepřišel.

David Fišer a Robin Radimecký, 5.r.

Jednoho jarního dne se Flíček rozhodl pomoci mamince schovávat kraslice a sladkosti. Byly Velikonoce, a to znamenalo hodně námahy se schováváním sladkostí a kraslic. Museli obejít hodně zahrad a ve dvou to šlo špatně. Měli málo času. Museli to stihnout do východu slunce, aby je neviděli rodiče anebo hůř děti. Flíček navrhl, že se rozdělí: „Mami, co kdybychom se rozdělili? Bude to třeba rychlejší,“ řekl Flíček. Maminka si nebyla jistá, ale souhlasila. Maminka Flíčka upozornila: „Dobře, ale buď opatrný.“ A tak se rozdělili. Ze začátku šlo všechno dobře, ale po schování všech kraslic a sladkostí si Flíček uvědomil, že se ztratil. Maminka už čekala doma, ale Flíček nepřišel. Maminka se o Flíčka hodně bála. Pomalu už vycházelo slunce. Vtom Flíček uslyšel dětský křik. Lekl se a začal utíkat, věděl, že když ho děti uvidí, bude zle. Za pár minut slyšel dětských hlasů čím dál víc a víc. Když se podíval za sebe, nevšiml si kluka a vrazil do něho. Kluk viděl, jak za ním běží hodně dětí, a tak schoval Flíčka pod mikinu. Vytáhl ho, až když děti odešly. Zeptal se Flíčka: „Co tu děláš?“ a Flíček řekl „Proč jsi mě zachránil?“ Kluk byl překvapený, že Flíček mluví: „Ty umíš mluvit?...“ A po chvíli řekl: „N-n-no moje jméno je Pavel a zachránil jsem tě, protože mám rád zvířata.“ Flíček se zeptal, jestli mu pomůže najít cestu domů. Pavel mu s radostí odpověděl: „No jasně!“ A pomohl mu domů. Maminka už na Flíčka čekala a bála se, ale když uslyšela Flíčka, byla šťastná. Pavel se vrátil domů a našel ty sladkosti a kraslice od Flíčka. Nakonec vše dobře dopadlo. Všichni měli veselé Velikonoce.

Anna Zavřelová a Sofie Fišarová, 5.r.

Velikonoční tradice: pečení cukroví beránek barvení vajíček pomlázka koledování

jidáše mazanec pašijový(svatý) týden
stuhly sladkosti

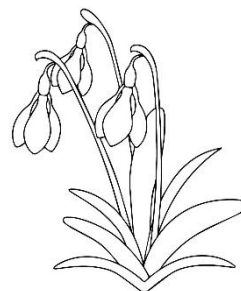
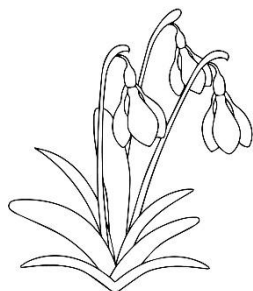

Byl krásný jarní den a venku byla velikonoční soutěž, „O nejvíce vajíček“. Jeden kluk jménem Kryštof s ostatními dětmi museli nasbírat co nejvíce vajíček schovaných po vesnici. Kryštofovi se zpočátku vedlo dobře a získal patnáct velikonočních vajíček. Jenže druhý kluk jménem Petr ukradl Kryštofovi vajíčka z košíku a hodil je do svého. Na konci soutěže se vajíčka počítala a Kryštof hrdě řekl: „Mám jich patnáct!“ ale zjistilo se, že Kryštof měl pouze dvanáct, a Petr měl sedmnáct. Kryštof pak nahlásil, že mu někdo vajíčka ukradl. Bohužel mu nikdo nevěřil. Kryštof chvíli přemýšlel... a pak mu něco došlo! Kryštof je totiž velmi chytrý a dokázal si zapamatovat, kde všechna vajíčka našel. Takže Kryštof vzal pána, který ta vajíčka roznesl okolo vesnice a ukázal: „Pod keřem, vedle potoka, na stromě, za žebříkem, před domem, u auta, v krabici, nad trávou, mezi silnicí a ohrádkou, na kopci, před dalším stromem, v díře, u kbelíku, za kufrem a v garáži.“ Když se Kryštof s pánem vracel, Petr se třásl strachy, že ho chytí. Stresoval, ale nakonec se zjistilo, že Petr Kryštofovi opravdu ukradl tři vajíčka a Kryštof vyhrál soutěž! Dostal diplom a spoustu sladkostí.

Šimon Vytlačil, 5.r.

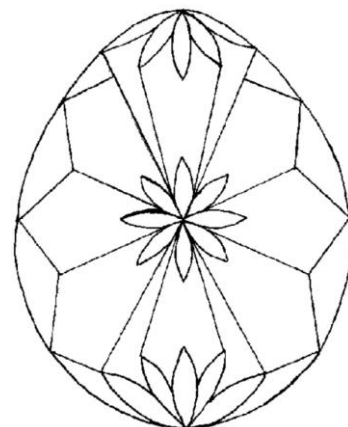
V tajném lese jménem Sněženkový háj žila překrásná víla jménem Sněženka. Na celé planetě Zemi vládla na jaře a v zimě. Jednou si takhle v zimě letí a všimne si, že nad lesem je **strašná** mlha. Sněženka se podíví a zeptá se lišky, která zrovna vyběhla z houští: „Nevíš, co je to za mlhu, lištičko?“ Liška se ohlédla a špitla: „Nevím, ale je tady už od rána,“ a rychle odběhla. Sněženka se ještě chvíli dívala tam, kam liška odběhla, ale pak se podívala zase zpátky nad sebe. Černo. Sněženka si promnula oči. Nepomohlo to. Tma jako v pytli. Naráz slyší malý a slabý hlásek, který křičí: „Vílo Sněženko! Tady jsem! Halóóóóóóó!“ Ještě než Sněženka mohla začít přemýšlet, něco jí pevně stisklo ruku a stáhlo dolů. O něco se praštila do hlavy. Sněženka omdlela. Po třech hodinách se však probudila. „Co, co, počkat, co?!?“ vyloudí ze sebe Sněženka. „Praštila ses do hlavy, Sněžiku,“ odpoví známý hlas. „Jenom jeden člověk nebo spíše jedna víla na světě mi říká Sněžiku! A to je Agura!“ zamumlala neslyšitelně Sněženka. Sněženka si prudce sedla a rychle otevřela oči. Byla tam. Agura seděla u ní na posteli a koukala na ni. „Ach sestřičko!“ vzdychla Sněženka a objala sestřičku Aguru. „Kde je tvoje sovička Hučík?! A bratřík Elegar?!“ vykřikla Sněženka a odskočila na druhou stranu postýlky. „Neboj, Hučík spí vedle v kuchyni na své oblíbené větvičce,“ odpoví utěšovaně Agura. „A Elegar? Kde je?! Stalo se mu snad něco?!“ ptala se dychtivě Sněženka. „Toho chytla,“ řekla Agura, ale pak se odmlčela. „Kdo?“ zeptala se nechápavě Sněženka. Agura se podívala doprava a doleva, a když se ujistila, že je **nikdo nevidí**, pošeptala Sněžence: „To jméno se nesmí říkat nahlas!!!“ Sněženka na ni hodila nechápavý pohled a pošeptala jí: „A potichu???“ Agura dala oči v sloup a řekla tiše jakoby mimochodem: „Komazika...“ „Cože?! Komazika?! Však ta má být ve světě Zapomnění! Co dělá venku?!“ vykřikla Sněženka. Agura jí spěšně zakryla pusku a zasténala: „Áááááááá né tak nahlas! Ještě nás někdo uslyší!“ a ohlédla se. „Nikdo tady není kromě nás a Hučíka,“ řekla Sněženka otráveně. „Hučík spí,“ řekla tiše Agura a Sněženka hned navázala: „Nespí! Ted' houkal.“ „Co vlastně bylo to černý, co jsem viděla, než jsi mě našla a zachránila?“ zeptala se smutně Sněženka. „Nejspíš Komazičino stádo, odpoví zachmuřeně Agura. „Co to je?“ zeptá se Sněženka. Agura se pousmála, a pak pravila hlubokým hlasem: „Hejno krkavců, co tě odnese tam, kam Komazika poručí. „Máš tady mapu **všech** království, Aguro?“ zeptala se Agury Sněženka. „Ano, ale cestu znám nazpaměť.“ Odpoví Agura. Sněženka se rozzáří a řekne veselým hlasem: „Super! Takže vyrazíme hned! **Komaziko, těš se!**“ Do Černého (Komazičina) království dorazili po 24 hodinách. Komazika byla zlá víla, která chtěla ovládnout svět. Nosila černé šaty až na zem, černou korunu a krkavce na rameni. Byla **velmi** mocná. Když se dostali Sněženka, Agura a Hučík do vězení Černého království, osvobodili Elegara a běželi za Komazikou. Když ji našli, ona stála u sloupu. Komazika si Agury, Sněžanky, Elegara a ani Hučíka nevšimla. Proto Elegar využil volné chvíle a vystřelil šíp. Šíp trefil Komazičiny šaty a tím ji připevnil ke sloupu. A pak už to šlo rychle. Sněženka teleportovala Aguru, Hučíka a Komaziku do světa Věznů, Agura zamkla Komaziku a krkavce do vězení a Hučík hodil klíče do řeky. Když se Agura, Sněženka, Hučík a Elegar vrátili do Sněženkového háje, všichni je vítali a slavili. A Komazika zuří ve vězení ještě teď.

Tereza Ramešová, 5.r.

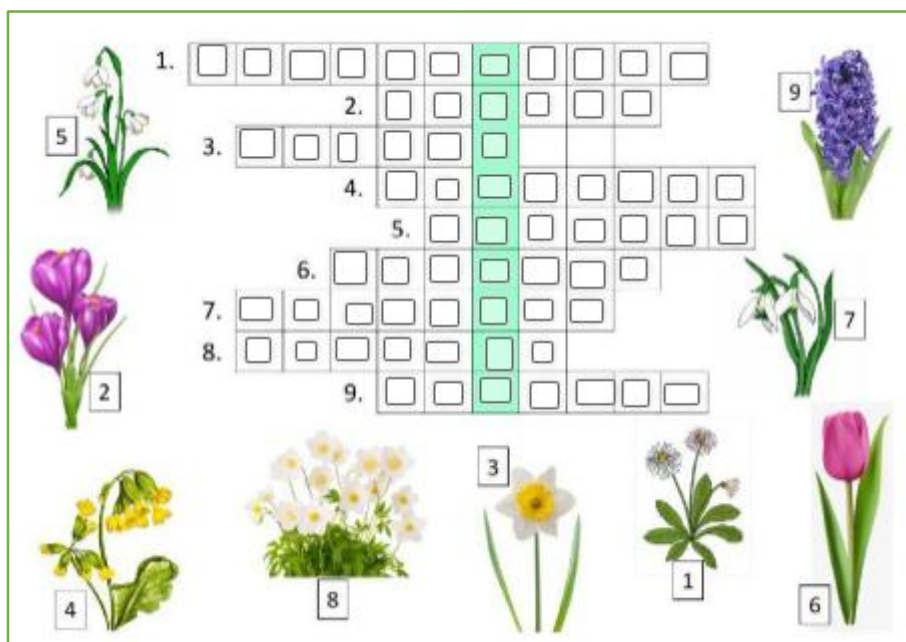
Znáte jarní pranostiky?

- Svatý Josef s tváří milou končí zimu plnou.
- Májová kapka platí nad dukát.
- Je-li Zelený čtvrtek bílý, tak je léto teplé.
- Na Zelený čtvrtek hrachy zasívej, Na Velký pátek se zemí nehýbej!
- Co je na Zelený čtvrtek vyseto, vše se vydaří.
- Velký pátek deštivý - dělá rok žízňivý.
- Velký pátek vláha - úrodu zmáhá.
- Když na Velký pátek hřmí, na poli se urodí.

Jaký je původ těchto pranostik?

Původ pranostik sahá až do dávných dob, kdy lidé neměli moderní meteorologické přístroje a spoléhali na své pozorování přírody a zkušenosti předků, aby předpověděli počasí. Pranostiky vznikly na základě dlouhodobých pozorování přírodních jevů, změn počasí a jejich opakujících se vzorců. Lidé si všimli určitých souvislostí mezi přírodními jevy a počasím v průběhu roku. V České republice mají pranostiky hluboké kořeny v lidové tradici a byly často předávány z generace na generaci. Mnohé z nich jsou spojeny s křesťanskými svátky a světcem, což odráží důležitost církve v životě našich předků. Například pranostiky spojené se svatým Jiřím, svatým Josefem nebo svatým Matějem.

Vyber a napiš správně tak, aby vznikla věta.

Holky	Kvetou	Maminky	Kluci	Na velikonoční pondělí
Rodí se	Jaro	Motýli	Velikonoce	Venku
je tu.	poletují sem a tam.	kuřátka.	vše kvete.	i kočičky a zlatý déšť.
jsou svátky na jaře.	barví vajíčka.	pletou pomlázky.	pečou beránky.	chodí kluci koledovat.

Vybarvěte si velikonoční kraslice:

